

Bezeten van haar

FAITH SUMMERS

Bezeten van haar
is een uitgave van
Dutch Venture Publishing
Copyright © 2026 Dutch Venture Publishing
Auteur: Faith Summers
Oorspronkelijke titel: *Taunt Me*
Omslagontwerp: Jen Minkman
Vertaling: Jen Minkman
Tekstredactie: Jen Minkman
Eerste uitgave april 2026
NUR 343

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden gebruikt voor het trainen van AI, noch verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm of op welke wijze dan ook, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen, of enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Welkom bij 'The Dark Odyssey'

We hopen dat je geniet van onze gemaskerde feesten.

Ons doel is om je in contact te brengen met je wildste fantasieën.

Om je tegelijkertijd te prikkelen en op te winden op een plek waar je gewoon jezelf kunt zijn.

Wanneer de maskers worden opgezet en de lichten uitgaan, bepaal jij wat er daarna gebeurt.

Proloog

GABE

Soms vraag ik me af of ik haar had kunnen vergeten als we niet op dezelfde dag jarig waren geweest.

Zou dat echt hebben geholpen, Gabe?

Nee.

Ik druk mijn hoofd tegen mijn kussen en staar naar de wervelende patronen op het pleisterwerk van het plafond.

Eerlijk gezegd... weet ik niet of er ook maar íéts is dat me kan helpen.

Vandaag word ik eraan herinnerd dat het tien jaar geleden is dat ik mijn meisje voor het laatst heb gezien.

Mijn vriendin... mijn godin... *Charlotte Revello*.

Het doet pijn om alleen al aan haar naam te denken. Het doet pijn om me te herinneren hoe ze eruitzag.

Charlotte Revello met haar lange, fluweelzachte haar, delicate gelaatstreken, herfstkleurige ogen en porseleinen huid. Ze zag eruit als een pop, zo mooi.

Ze was een godin en haar lichaam was smetteloos, gemaakt om van te houden. Haar innerlijke en uiterlijke schoonheid waren altijd bedwelmend. Balsem voor mijn ziel.

Alleen zij kon het beest in mij temmen. De meedogenloosheid en rauwheid die al in mijn DNA was geprogrammeerd.

Tien jaar.

Morgen is het zover. Deze mijlpaal van tien jaar.

Tien jaar geleden stond ik toe dat een andere man haar meenam om de schuld van haar familie te vereffenen.

Als ik voor haar had gevochten, zou dat een bloedige oorlog hebben ontketend.

Iedereen die ik kende zou zijn vermoord.

Mijn ouders, mijn broers, familie, vrienden. Ik werd met hun dood bedreigd.

Dat is de reden geweest en die zou ik moeten accepteren, maar ik kan het niet.

Ik kan het nog steeds niet.

Het verdriet knaagt aan me. Het verdriet beklemt nog steeds mijn borst en brengt mijn ruggengraat in de knoop. Het verdriet stroomt door mijn lichaam. Het achtervolgt me en houdt me vast in het verleden door schuldgevoelens.

Er zijn verdomme tien jaar verstreken en ik ben nog steeds een wrak.

Mijn hart is nog steeds net zo kapot als toen ze werd meegenomen en ik wist... dat ik haar nooit meer zou zien.

Mijn meisje, mijn alles, was weg.

De laatste keer dat we samen waren, was dat in deze ruimte.

We waren gelukkig, hier in deze kamer in *The Dark Odyssey*, waar ik haar de mijne maakte en haar voor mezelf opeiste. Deze club draait om het elke dag beleven van je wildste fantasieën, als je dat wilt. Ik ben een hypocriet omdat ik met mijn hoofd nog steeds zit bij die laatste keer dat ik haar zag.

Ik weet niet zeker of ze wist dat ik haar hier wilde hebben omdat ze mijn fantasie tot leven bracht.

Ik ben deze club begonnen met mijn twee broers en mijn twee neven. De ‘wilde bende’.

Terwijl anderen deze club bestempelen als de poort naar allerlei losbandigheid en verleiding – en daar hebben ze waarschijnlijk gelijk in – geloven wij dat we klanten gewoon hun wildste fantasieën en dromen verkopen.

Zij was de mijne.

Ik probeer haar te vergeten, echt waar. Ik doe zo verdomd mijn best om verder te gaan, maar het lukt me niet.

Ik ben een idioot omdat ik in de val van de liefde ben getrapt en me erdoor heb laten meeslepen. Toen ik tegen haar zei dat ik van haar hield, meende ik het.

Sindsdien heb ik die woorden tegen niemand meer gezegd. Want ik heb sindsdien voor niemand meer zoiets gevoeld. Misschien komt dat omdat ik altijd met hoeren en sletten omga. Vrouwen die je helpen om alles even te vergeten.

Zoals de twee die nu bij me in bed liggen.

Ik lig hier, en zij liggen bovenop me.

Het zijn dezelfde twee vrouwen als gisteravond. Er ligt áltijd een vrouw in mijn bed. Elke nacht een andere, soms twee. Een puinhoop die ik laat gebeuren om te vergeten dat ik die ene vrouw met wie ik voor altijd samen wilde zijn, niet kon krijgen.

Voor altijd...

Charlotte zou mijn vrouw worden. Niets deed er toe als ik bij haar was. Er zijn tien jaar verstreken en ik kan het niet vergeten.

Ze zou zich nu zó voor me schamen.

Het is ons tienjarig jubileum.

Ik ben nu achtendertig en zij is achtentwintig. Het zou speciaal moeten zijn, maar hier zit ik dan, in mijn suite in de club, stomdronken met twee vrouwen in mijn bed die niet Charlotte zijn.

Niemand kan aan haar tippen.

Niemand...

Cora en haar vriendin Brittany konden het gisteravond al niet en nu ook weer niet.

Beiden laten hun handen over mijn lichaam dwalen, en ik laat het toe alsof ik op de automatische piloot sta.

Mooie vrouwen als deze twee zouden me tevreden moeten stellen. Ze zijn allebei mooi, met lichamen die gemaakt zijn voor zondige dingen, en ik heb dan ook de hele nacht met ze gezondigd sinds ik mijn verjaardagsfeestje heb verlaten.

De scherpe geur van te veel wijn hangt boven ons en de rommel in de kamer, met overal rondslingerende kleren en lakens, bevestigt de wilde nacht die ik met hen heb doorgebracht.

Ik zou me een soort koning moeten voelen in hun gezelschap, maar ik voel niets. Helemaal niets.

Alleen de leegte die ik voelde toen ik Charlotte verloor.

Het is het soort leegte dat een meedogenloze klootzak voelt als hem wordt verteld dat niets in zijn handen ligt en hij beseft dat hij inderdaad geen moer kan uitrichten.

Ik ben niet het soort man dat zich normaal gesproken afzijdig houdt en niets doet als er problemen op de stoep staan. Erger nog: als het om iemand gaat van wie ik houd.

Ik hoor bij de familie Giordano. Onze naam is berucht en we staan er niet om bekend dat we om de hete brei heen draaien of ons laten vertellen wat we moeten doen. Dus ik kan niet anders dan me op een bepaalde manier voelen als ik gedwongen word om níets te doen, hoelang het ook duurt.

Ik werd gedwongen om werkeloos toe te kijken. Alsof mijn handen met kettingen achter mijn rug waren vastgebonden.

Cora streelt mijn pik en ik voel de spanning in mijn ballen toenemen. Haar wilde, donkere krullen glijden over mijn buik en haar helderblauwe ogen vertellen me dat ze meer wil.

Ik moet iets doen, wat dan ook... *misschien zelfs vluchten.*

Vluchten en weglopen van de klauwen van deze sirenes die me vasthouden en me verleiden om alle rotzooi te vergeten. Weggaan en mezelf vinden. Weggaan en stoppen met het ene probleem verruilen met een andere. Weggaan en stoppen met mijn godin vervangen door hoeren en sletten.

Ik ben gewoon te dronken om in beweging te komen.

God mag weten hoeveel ik vanavond gedronken heb.

Verdomme. Ik kán het maar beter aan God overlaten, want alleen hij weet hoe hard ik heb geprobeerd om Charlotte te vergeten. Vooral vandaag, en elke verjaardag van de afgelopen tien jaar.

Deze dag is altijd het ergst. Hij herinnert me er weer aan dat ik haar niet kan vergeten. Ik ben vervloekt door de herinnering aan haar en waarom ze niet bij me is.

Een windvlaag blaast de grote, openslaande deuren naar het terras open en ik staar de nacht in. Sterren vullen de hemel als

diamanten verspreid over zwart marmer. Ik herinner me dat zij ooit zoiets zei.

Ze hield van poëzie en zorgde ervoor dat ik er ook van ging houden. Ze las me altijd gedichten voor.

In mijn hoofd klinkt een bekend vers dat mijn hart zich herinnert. Als een oud liedje dat in mijn achterhoofd speelt.

***Be near me when my light is low,
When the blood creeps and the nerves prick
And tingle; and the heart is sick...***

In Memoriam... Tennyson... Ik herinner het me. Dat was haar favoriet.

Ik ben altijd een stoere gangster geweest, maar zelfs ik zou me het favoriete gedicht van mijn meisje wel herinneren, vooral op onze verjaardag. Háár verjaardag.

Ik wou dat ik haar nog een laatste keer had kunnen zien. Ik had nooit gedacht dat de laatste keer dat we samen waren, ook de laatste keer zou zijn dat ik haar zou zien.

Ik kan haar niet vergeten.

Het is mijn laatste gedachte en dan denk ik niets meer.

Hoofdstuk 1

CHARLOTTE - TIEN JAAR GELEDEN...

*G*isteren was mijn verjaardag...

Ik werd achttien en verloor mijn maagdelijkheid aan Gabriel Giordano, de man van wie ik houd.

Ik gaf mezelf aan hem.

Ik word langzaam wakker, helemaal loom, terwijl ik me afgelopen nacht herinner.

Ik ben verstrikt in zijn lakens, mijn lichaam voelt heerlijk pijnlijk aan en een aangename rilling gaat door me heen bij de gedachte aan hem.

Het genot stroomt door mijn aderen bij de herinnering aan hoe hij mij tot de zijne maakte.

Het prachtige uitzicht door de kamerhoge ramen op de skyline van Chicago en het heldere zonlicht dat de penthouse suite binnenstroomt, passen bij mijn opgewekte stemming.

Ik schuif tegen de koele, blauwe satijnen lakens die mijn huid strelen en dat doet me denken aan zijn aanraking. Ik draai me op mijn rug, staar naar het hoge plafond en mijn blik verdwaalt in de decoratieve krullen in het pleisterwerk.

Ik voel me anders.

Ik voel me een vróúw en ik wil de weinige tijd die ik heb gebruiken om te genieten en me gisteravond te herinneren. Ondanks alle ellende die mijn familie de afgelopen maanden heeft meegemaakt, gun ik mezelf de tijd om van iets moois te genieten.

Als ik hem in de keuken hoor rondlopen, ga ik rechtop zitten en valt mijn lange, bruine haar over mijn schouders.

Ik leun achterover tegen de stapel kussens, trek het laken dicht om me heen en frons mijn wenkbrouwen als ik op de klok kijk. Die geeft aan dat het allang tijd is om op te staan en naar huis te gaan. Het is tien uur en mijn ouders zullen zich zeker afvragen waar ik in vredesnaam ben.

Ze zouden allebei een hartaanval krijgen als ze wisten dat ik de nacht bij Gabe in The Dark Odyssey, zijn séksclub, heb doorgebracht.

Hoe vertel je zo iets aan je overbezorgde ouders... of welke ouders dan ook?

Het was echter wild en zo anders dan ik normaal ben. Het is allemáál zo anders. Het verlegen schoolmeisje dat altijd met haar neus in een poëzieboek zit, is veranderd.

Ik, Charlotte Revello, die uitgaat met een gangster. Een van de superknappe Giordano-broers.

Gabriel Giordano, de knapste van allemaal, achtentwintig jaar oud. Gisteren was hij ook jarig. Hij is tien jaar ouder dan ik en de meest sexy man die ik ooit in mijn leven heb ontmoet. Vrouwen vallen aan zijn voeten en hij kan elke vrouw krijgen die hij wil, maar hij koos mij.

Mijn grootmoeder, mijn *abuelita*, heeft twee jaar geleden voor mijn zestiende verjaardag een doosje met wijsheden voor me gemaakt. Ze gelooft dat de leeftijd van zestien tot zesendertig de belangrijkste is in het leven van een vrouw om je op het juiste pad te brengen, dus heeft ze dat doosje voor me gemaakt.

Het bevat twintig kleine envelopjes met haar wijze boodschappen. Eén voor elke verjaardag voor de komende twintig jaar. Het zijn wijze woorden, maar mensen beschouwden *abuelita* altijd als een soort helderziende. Of als je in Sovana bent, het Toscaanse dorpje in Italië waar we vandaan komen, is het woord *la ammaliatrice* – heks – meer op haar van toepassing.

Ik geloof het wel, want *abuelita* heeft nooit ongelijk. Haar eerste boodschap was dat ik de man van mijn dromen zou ontmoeten en dat gebeurde ook.

Een week later ontmoette ik Gabriel. Ik ontmoette hem en alles veranderde. Ik keek één keer naar hem en wist dat hij de ware voor mij was. Pa nam hem in dienst en Gabriel kwam naar ons huis om hem te ontmoeten. Zo hebben we elkaar ontmoet en dat was de dag dat ik besloot dat hij van mij zou worden.

Mijn verjaardagsboodschap van gisteren was deze:

Je zult samen zijn met de man van je dromen, maar wees voorzichtig – duisternis ligt op de loer.

Ik was zo enthousiast toen ik het eerste deel van de boodschap las, dat ik het laatste deel terzijde schoof, omdat ik dacht dat het betrekking had op de donkere storm die het leven me onlangs had bezorgd.

Pa's investeringsmaatschappij is failliet gegaan en dat betekent dat we alles kunnen verliezen.

Alles is zomaar verdwenen. Pa heeft miljoenen verloren. Ik ken niet alle details, maar het ziet er niet goed uit. Het was twee avonden geleden op het nieuws. En als iets het hoofdnieuws in Chicago haalt, is het groot nieuws. Een enorme puinhoop.

Zoals de meeste Italiaanse families is ons bedrijf een familiebedrijf. Mijn vader en mijn twee oudere broers, Freddo en Tony, werken allemaal samen.

Pa kreeg echter zoveel klanten dat hij extra hulp nodig had, dus nam hij Mandrake Pearson in dienst. Dat was zijn grote fout. Mandrake zette een uitgebreid plan op om miljoenen te verduisteren en ons te ruïneren. Nu heeft pa schulden bij klanten die geen medeleven of begrip voor de situatie zullen tonen. Maffiafamilies.

Ik glimlach als Gabe in de deuropening verschijnt en probeer niet te kwijlen bij het zien van hem in zijn boxershorts.

Hij staat daar, leunend tegen de deurpost met zijn lengte van 1,93 meter, altijd en eeuwig de Italiaanse hengst. Met zijn slanke, stevige spieren en ongetemde trots heeft hij het soort harde lichaam dat een krijger zou hebben. Het soort dat rauwheid en oerkracht uitstraalt, als een fantasie die tot leven is gekomen. De Japanse draak die op de rechterkant van zijn heup is getatoeëerd, draagt alleen maar bij aan het beeld dat ik van hem heb.

Een wilde combinatie van lust en warmte overvalt me als zijn donkerbruine ogen, koel en magnetisch, me met onzichtbare vingers strelen.

‘Goedemorgen, godin.’ Hij geeft me die kenmerkende, eigenwijze grijns.

Godin.

Ik moet me inhouden om niet elke keer te smelten als hij me zo noemt.

‘Goedemorgen.’ Mijn huid is... God, die staat nog steeds in brand van gisteravond.

Ik wikkel het laken om me heen, glijd van het bed en loop over het zachte, witte tapijt naar hem toe.

Hij geeft me een kus die naar gisteravond smaakt en trekt me op zijn schoot terwijl hij op de rand van het bed gaat zitten.

We blijven elkaar kussen en ik word meegevoerd naar de wildheid die we een paar uur geleden deelden. We hebben zes keer seks gehad en ik heb een vage herinnering aan mijn schreeuw tijdens alweer een orgasme, voordat ik in slaap viel.

Hij trekt zich terug en bekijkt me met een twinkeling in zijn ogen. Een twinkeling, maar er is een vonkje dat ik herken als een teken dat hij zich zorgen maakt.

‘Schat, wat heb je tegen je familie gezegd?’ Hij kijkt me indringend aan. ‘Je hebt je verjaardag met mij doorgebracht. Dat is niet hetzelfde als stiekem weglopen.’

Ik zucht en kijk naar zijn harde borstkas. ‘Ik heb gezegd dat ik naar een feestje ging.’

Hij trekt een wenkbrauw op. ‘En ze geloofden je?’

Ik bijt op mijn lip. ‘Ik heb het tegen ma gezegd.’

Omdat mijn moeder allesbehalve dom is, weet ze dat ik naar Gabe ben gegaan, maar ze weet niet waar ik ben. Pa zou gek

worden en ik weet zeker dat als het financieel niet zo slecht was gegaan, hij me naar Italië zou hebben gestuurd. Hij dreigde daarmee toen hij Gabe en mij samen betrapte en hem zei bij me weg te blijven.

‘Jezus...’ Hij zucht en drukt zijn hoofd een paar seconden tegen me aan, dan trekt hij zich terug.

‘Wat?’ Hij heeft weer die uitdrukking. Die uitdrukking die over zijn knappe gezicht glijdt als hij me iets wil vertellen over ons samenzijn.

Het is wild om bij hem te zijn. Misschien is dat wel wat me zo tot hem aantrekt. De wildheid van ons samenzijn. Ik date hem stiekem al sinds ik zestien ben. Ik hou van hem, zo simpel is het.

‘Je bent achttien geworden. Je zóú ook naar een feestje moeten gaan. En ik ben een gekke gangster die jou verdomme niet uit mijn hoofd kan krijgen.’ Hij huivert alsof dat iets slechts is.

‘Doe dat dan niet,’ zeg ik.

‘Dat is het juist, godin. Ik denk niet dat ik je eruit kan halen, zelfs als ik het zou willen proberen.’ Hij houdt mijn blik vast. ‘Ik ... moet dingen veranderen, Charlotte.’

‘Hoe dan?’

‘Ik weet dat je je zorgen maakt over je vertrek naar de universiteit.’

Ik wil lerares Engelse literatuur worden. Ik hoop les te geven aan middelbare scholieren. Ik had mijn zinnen gezet op Brown University, totdat ik Gabe ontmoette. Nu maakte ik me natuurlijk zorgen omdat ik dan weg moet en hem moet achterlaten.

‘Ik maakte me gewoon zorgen om ver weg te gaan... weg van jou.’

‘Ik ga met je mee,’ verklaart hij, en mijn mond valt open.

‘Gabe...’

Hij schudt zijn hoofd. ‘Schat, ik ga met je mee. Dat is het antwoord. Ik ga met je mee. Ik ben accountant. Ik heb mijn carrière. Jij moet de jouwe opbouwen, dus ik zorg ervoor dat dat gebeurt.’

‘Zou je hier weggaan? Bij The Dark Odyssey?’ Ik weet hoe dol hij op deze plek is; de club verdient elke avond een fortuin.

‘Ik ga hier weg,’ zegt hij met diepe overtuiging.

‘Voor... mij?’

‘Ik hou van je.’ Hij zegt de woorden die ik al zo lang wilde horen en er rolt een traan over mijn wang.

Natuurlijk denk ik aan *abuelita’s* boodschap. Die zei dat ik de man van mijn dromen zou krijgen en kijk nu eens naar mij. Mijn hart is vervuld van liefde en ontzag. ‘Ik hou ook van jou, Gabriel.’

Hij glimlacht nog breder. ‘Nou... dan komt het goed, toch? We gaan dit doen en niemand zal ons tegenhouden. Ik wil je alles geven.’

‘Ik wil jou ook alles geven.’

Hij legt een hand op mijn hart en knikt. ‘Dat heb je al gedaan. Je bent nu van mij, Charlotte,’ zegt hij, en het klinkt als een belofte. ‘Van mij.’

‘Dat klopt.’

We vallen elkaar in de armen en delen een kus die zijn woorden bezegelt.

Ik ben van hem en ik zal altijd van hem zijn.

Ik kom na de lunch thuis en glijp via de zij-ingang naar binnen, zodat niemand merkt dat ik er nu pas ben.

Ik wil nog met niemand praten. Niemand mag de gelukzaligheid verstoren die ik met mijn geliefde heb gedeeld, die me zeker weer de zijne heeft gemaakt voordat ik zijn armen verliet.

Ik houd een dagboek bij en ik wil gewoon even opschrijven wat er vandaag is gebeurd voordat ik terugga naar de realiteit.

Als ik de trap op ren, zie ik dat mijn deur op een kier staat en word ik meteen woedend.

Er is maar één persoon die mijn kamer binnenkomt als ik er niet ben: mijn zus Cordelia.

Ze was verliefd op Gabe en heeft het me altijd kwalijk genomen dat ik er met hem vandoor ben gegaan. Het is niet alsof ik hem van haar heb afgepakt of zo. Hij heeft haar namelijk ronduit gezegd dat hij geen relatie met haar wilde en dat ze moest ophouden met achter hem aanlopen. Daarom doet ze altijd zo gemeen tegen me.

En ja hoor, zij zit inderdaad in mijn kamer. De stoom komt uit mijn oren als ik zie dat ze op mijn bed zit met haar voeten op de rand van mijn bureau, terwijl ze in mijn dagboek leest.

Ze schrikt niet eens als ze me ziet.

‘Heb je met hem geneukt?’ vraagt ze, grof en bot.

Ze trekt een wenkbrauw op en haar gezicht vertrekt van jaloezie. Mijn dagboeknotitie van gisteravond ging over mijn laatste uur als maagd.

‘Waarom lees je mijn dagboek?’ vraag ik en ik vouw mijn armen onder mijn borsten.

‘Ik heb niets beters te doen, denk ik. Dus: heb je met hem geneukt?’ Ze gaat rechtop zitten zodat ze me eens goed kan aankijken. ‘We zijn toch zussen? We horen over dit soort dingen te praten, zelfs als je een jongen steelt waar ik verliefd op ben. Ik

moet zeggen dat je dagboek lekker gedetailleerd is. Pijpbeurten en zo. Echt: wauw.'

'Je had dat niet mogen lezen. Geef dat ding aan mij.' Ik ren naar haar toe. Ze springt van het bed en deinst achteruit naar het raam. Ze lacht omdat ze weet dat ik haar niet kan pakken.

Cordelia is langer dan ik. Dat is het enige waarin ze boven me uitsteekt, eerlijk gezegd. Ik ga niet zo'n bitch zijn als zij en zeggen dat ze niet zo mooi is als ik. Mensen plaagden haar altijd vanwege haar lengte en het spleetje tussen haar tanden. Haar antwoord was altijd dat Madonna haar uiterlijk nooit had veranderd, dus waarom zou zij dat wel doen? Als Cordelia op Madonna leek, zou ik het met haar eens zijn, maar dat is helaas niet zo.

'Gééfl!' roep ik, terwijl ze het dagboek boven mijn hoofd houdt.

'Ik geef dit aan pa. Hij mag best weten wat zijn verdomde kleine prinsesje allemaal uitspookt, jij trut...'

Een schot onderbreekt haar volgende woorden en we kijken allebei naar de deur als er een schreeuw door het huis galmt. Er volgt nog een schot en nog een schreeuw. Dan boze stemmen.

Ik sta op het punt om de kamer uit te rennen als twee ruige mannen de kamer binnenstormen.

Cordelia en ik gillen allebei als de mannen ons vastgrijpen. Er komen nog twee anderen bij, die me vasthouden zodat ik me niet kan bewegen. Het enige wat ik doe is gillen en proberen me uit hun greep te wurmen.

Ze brengen ons naar beneden, naar de woonkamer, en mijn ogen puilen uit van schrik als ik Freddo in een plas bloed op de vloer van de woonkamer zie liggen.

Ik schreeuw nog harder als mijn blik valt op Tony, die niet ver van hem vandaan ligt en zijn borst vasthoudt terwijl het bloed uit een wond stroomt.

Bij de open haard staan zes mannen bij mijn ouders en abuelita, die voor hen op de grond knielen.

Koude angst bekruipt me als ik de man herken die het dichtst bij pa staat. Iedereen kent hem en iedereen weet dat hij niet te vertrouwen is. Zijn naam is Antonio De Lucca.

De familie De Lucca wordt in heel Italië en ook hier beschouwd als een soort koninklijke familie. De enige andere familie die net zo wordt vereerd als gevreesd, is de familie Antonella.

Alleen al Antonio's aanblik is genoeg om me de stuipen op het lijf te jagen. Meer meer dan genoeg zelfs, en ik kan niet eens beginnen te begrijpen (of te accepteren) wat er om me heen gebeurt.

Freddo...

Oh, God. Freddo. Ik denk dat hij dóód is. Ik denk het en ik durf niet goed te kijken om mijn vermoeden te bevestigen.

'Je bent me iets verschuldigd, Donny Revello. Je bent me verdomme heel veel verschuldigd,' brult Antonio. Zijn stem laat mijn ziel huiveren.

'Geef me alsjeblieft wat tijd,' smeekt pa.

'Alsjeblíéft?' vraagt Antonio met sarcasme in zijn stem. 'Ik denk het niet. Je bent zo zeker van jezelf dat je mij een verdomde garantie geeft en dan gebeurt dít?'

'Het was niet mijn schuld.'

Antonio slaat pa met de kolf van zijn pistool en hij valt achterover, schreeuwend van de pijn. Ma en abuelita huilen net zo hard als ik.

‘Niet jouw schuld? Mijn broer heeft zichzelf van het leven beroofd vanwege jóú!’ dondert hij.

Ik begin te snikken als hij pa een trap in zijn maag geeft en er bloed uit zijn mond komt. Antonio kijkt naar me als hij me hoort en de glimlach die op zijn gezicht verschijnt, vertelt me dat de nachtmerrie nog maar net begonnen is.

Dit is pas het begin.

‘Dit gaan we doen...’ verklaart Antonio en zonder met zijn ogen te knippen schiet hij Tony in het hoofd.

Ik huil terwijl het bloed rondspat en ma begint te gillen, terwijl ze haar buik vasthoudt van de pijn.

Antonio loopt naar me toe en streelt mijn gezicht met zijn handen.

‘Zij gaat met mij mee. De mooie dochter.’ Hij legt zijn vinger op mijn lippen en laat hem daar even rusten. Zijn aanraking geeft me de kriebels over mijn hele huid. ‘Je bent zo mooi, *bellezza*. Je gaat met mij mee naar Italië en wordt de nieuwe mevrouw De Lucca.’

Zijn woorden zijn als een duisternis die over me heen valt. ‘Nee, alsjeblieft, néé...’ schreeuw ik.

Ik kan niet met hem trouwen. Ik hou van Gabe.

Ik ben verliefd op Gabe.

Dit kan niet gebeuren.

Nee.

‘Nee? Mijn schoonheid,’ spot hij, terwijl hij me wellustig aankijkt. Hij kust mijn gezicht en de mannen houden me vast terwijl hij zijn handen om mijn borsten legt en begint te knippen, waardoor mijn maag zich omdraait.

Ik deins terug, sla zijn gezicht weg met mijn voorhoofd en hij fronst diep, zijn ogen vlammend.

‘Daar zul je voor boeten,’ gromt hij, terwijl hij zijn tanden laat zien.

Ik verwacht dat hij me neerschiet. In plaats daarvan geeft hij me een klap met de rug van zijn hand en pijn schiet door mijn lichaam, waardoor ik duizelig word.

Abuelita schreeuwt het uit en Antonio reageert door het pistool op haar te richten.

Mijn wereld staat stil terwijl de volgende seconde verstrijkt. De tijd staat stil en gaat dan in slow motion, terwijl Antonio de kogel afvuurt die haar hoofd raakt.

Ik zie hoe het leven haar verlaat.

Alles wat me dierbaar is, valt voor mijn ogen in duigen en ik kan niets anders doen dan toekijken, verlamd terwijl er een brullend geluid uit me komt. Het is geen huilen. Ik jammer niet. Het is het geluid van mijn ziel, die verscheurd wordt.

Abuelita... gisteren nog spraken we elkaar en las ik het bericht dat ze voor mij had voor mijn verjaardag.

Je zult samen zijn met de man van je dromen, maar wees voorzichtig – duisternis ligt op de loer.

Mijn abuelita ligt nu voor me in een plas bloed. Zoveel leven en liefde is zomaar verdwenen.

Alles is weg. Alles is weg en verloren.

Ma schreeuwt zo hard dat ze zichzelf nauwelijks nog kan beheersen.

Antonio loopt terug naar haar toe, grijpt haar bij de nek en houdt een pistool tegen haar hoofd.

Het is meer dan alleen doodsangst die me overvalt. Het is een bevriezing van mijn ziel. Mijn ziel is bevroren in wanhoop. Ik zal alles doen om haar te redden.

‘Neem mij!’ huil ik, verblind door tranen. ‘Neem mij!’

Ik kan niet toestaan dat hij mijn moeder vermoordt.

Dat kan ik niet.

Met die gekmakende glimlach van hem laat hij ma op de grond vallen en komt hij terug naar mij. Hij grijpt me bij mijn nek, trekt me weg bij de mannen die me vasthielden, en kijkt weer naar pa.

‘Deze schuld is nog lang niet afbetaald,’ kondigt hij aan. ‘Ik zal contact met je opnemen om dit verder te bespreken. Het meisje gaat met mij mee als compensatie en zal me op alle mogelijke manieren helpen om jouw schuld terug te betalen. Als je me dwarszit, gaan jullie allemaal dood. Als je iemand erbij betreft, gaan zij ook dood. Zij en hun families, iedereen. Dood. Fucking dóód!’

Pa trilt en huilt.

Ik word overspoeld door een gevoel van onheil als Antonio wegloopt en de mannen mij volgen. Ik kijk om en zie Cordelia naar me staren.

We hebben altijd ruzie gehad, maar op dat moment zie ik hoe de mannen haar loslaten en ze paniekerig haar hand naar me uitstrekt.

Ik ben te verdrietig om iets anders te doen dan mijn tranen te laten stromen.

Angst en wanhoop overspoelen me.

We stappen door de deur en Cordelia’s gezicht is het laatste wat ik zie. Het gehuil van mijn moeder en vader is het laatste wat ik hoor.

Duisternis lag écht op de loer.

Hoofdstuk 2

GABE - HEDEN

Iets fels dringt mijn ogen binnen.

Verdomd zonlicht dat door mijn raam naar binnen schijnt.

Ik lig nog steeds in bed en ik leef nog. Mijn hoofd doet verschrikkelijk veel pijn.

Ik open mijn ogen en zie een figuur voor me staan.

Wilde, honingblonde krullen komen in beeld als mijn zicht helderder wordt, en dan zie ik een prachtig gezicht.

Het mooie gezicht van de vrouw met wie ik samen zou kunnen zijn, maar dat ben ik niet omdat ik een klootzak ben en zij veel beter verdient dan mij.

Gelukkig snapte ze dat en gaat ze nu niet meer met me naar bed.

Ze neukt dan misschien niet meer met me, maar Mimi is nog steeds ontzettend boos op me. Ze vouwt haar armen onder haar borsten en kijkt me woest aan terwijl ik daar blijf liggen.

‘Waar zijn ze?’ vraag ik.

Nu branden haar bruine ogen van vurige verontwaardiging.

‘Die sletten, bedoel je?’ Ze zet haar handen op haar heupen. ‘Ik heb ze eruit gegoooid. Verdomme, Gabe, je hebt hulp nodig.’

Ik rol met mijn ogen en trek het laken over mijn hoofd. Ik heb vandaag geen zin in deze onzin. Niet vandaag en morgen ook niet, of welke andere dag ook. Ze denken allemaal dat ik verslaafd ben aan seks en alcohol.

Nou ja, iedereen behalve Nick. Hij is te verliefd op zijn vrouw om ook maar iets te zien.

Het laken wordt van mijn gezicht getrokken. Mimi hangt boven me en staart me aan alsof ze op het punt staat om me in elkaar te slaan.

Ik glimlach en bedenk iets om haar weg te krijgen. Snel.

‘Schatje, of je kruipt bij me in bed en laat me je neuken, óf je laat me met rust.’ Ik glimlach.

Eén klap op mijn wang laat me overeind schieten en tegen de tijd dat ik rechtop zit, geeft ze me een vuistslag in het midden van mijn gezicht. Dan nog een, voordat ik kan herstellen. Haar vuist balt zich aan haar zijde en ze kijkt me woest aan, alsof ze nog niet klaar is.

Het punt is dat ik haar waarschijnlijk zou kunnen laten doorgaan – gewoon om weer eens iets te vóelen. Om iets meer te voelen dan wat ik momenteel ervaar.

Ik voel me slecht dat ik haar heb gekwetst, terwijl ze waarschijnlijk de tweede vrouw in mijn leven was die van me hield. En ik heb dat volledig verpest.

Ik ken Mimi al sinds mijn twaalfde. Ze is acht jaar jonger dan ik en ik zweer bij God dat ze vanaf het moment dat we elkaar ontmoetten van me hield. Het punt is dat ik het wist. Ik wist al die tijd wat ze voor me voelde en daarom vond ik mezelf ook zo'n klootzak. Ik wil haar vandaag niet zien.

'Het spijt me,' fluister ik, een andere strategie kiezend, maar de woede verdwijnt niet van haar mooie gezicht. Sterker nog, ze lijkt nóg bozer op me te worden, als dat mogelijk is. 'Mimi, echt, sorr...'

'Niet zeggen,' onderbreekt ze me, 'want je meent het helemaal niet. Jij weet niet eens wat het woord 'sorry' inhoudt. En jij weet niet dat ik zo stóm ben om nog steeds vrienden met je te zijn nadat je mijn hoofd op hol had gebracht. Je snapt niet dat ik nog steeds genoeg van je houd om me zorgen te maken om je stomme kop, klootzak.'

Verdomme, ze is echt woest.

'Mimi, ik...'

Nog een klap in mijn gezicht zorgt ervoor dat ik mijn mond houd. Ze heeft geluk dat ze geen man is. Geen enkele man die dacht dat hij met zijn poten aan me kon zitten, heeft het overleefd.

'Hou je mond. Ik ben aan het woord.' Pas nu wordt haar gezichtsuitdrukking zachter. 'Je moet ófwel ophouden met al dat rondneuken, ófwel hulp zoeken. Toen ik vanmorgen binnenkwam, zag ik dat die vrouwen in je spullen aan het snuffelen waren. Een van hen had duizend dollar contant in haar tas. Ik weet dat geld niets voor je betekent, maar bedenk eens wat er nog meer kan gebeuren. Iemand zou je kunnen vermoorden, Gabe.'

'Misschien is dat maar beter.'

Ze leunt naar voren en pakt mijn gezicht vast. Haar vingers op mijn huid zijn koel op de plek waar ze me net heeft geslagen.

‘Zij zou niet willen dat je doodgaat.’ Ze schudt haar hoofd en er loopt een traan over haar wang. ‘Charlotte zou niet willen dat je doodgaat, en ik ook niet. Alsjeblieft, stop met deze onzin, Gabe.’ Ze laat me los en op dat moment gaat de deur open.

Ik frons als Salvatore binnenkomt. Er is niets dat mijn rotgevoel nog erger maakt dan mijn grote broer. Salvatore is een jaar ouder dan ik en denkt dat hij daardoor het recht heeft om mij te vertellen wat ik moet doen.

Maar ik denk dat ik blij moet zijn dat Vincent er tenminste niet is.

Natuurlijk komt op dat moment Vincent ook naar binnen gestapt.

‘Oh fuck!’ grom ik.

Vincent ziet er gespannen uit, alsof hij klaar is om vuur te spuwen. Mijn oudste broer is onderbaas en *capo* van onze familie. Met hem praten is net zo erg als met pa. Pa, die net *the godfather* is.

Waarom zijn ze hier?

Mimi doet een stap achteruit, werpt een blik in hun richting en loopt de deur uit. Ik zie de blik die Salvatore haar geeft. Die blijft hangen en vertelt me dat hij niet zomaar bezorgd om haar is; hij geeft meer om haar dan hij laat zien.

Hm, interessant. Als ik me ertoe in staat voelde of zelfs maar de man was die ik een paar jaar geleden nog was, die gewoon zijn best deed om het hoofd boven water te houden, zou ik hem eens aan de tand voelen. Maar dat doe ik niet.

‘Wat moeten jullie?’ vraag ik hen beiden. ‘Kunnen jullie me niet gewoon met rust laten? Ik heb het recht om dronken te zijn na mijn verjaardagsfeestje, hoor.’

‘Je zou vanmorgen met Roberto afspreken. Ben je dat soms vergeten?’ vraagt Vincent.

Oh shit, natuurlijk. Ik ben dat inderdaad vergeten. Roberto is een van de belangrijkste investeerders, samen met Vincent, voor het hotelontwikkelingsproject dat ik samen met Salvatore aan het opzetten ben. We wilden onroerend goed kopen en een hotelketen beginnen in het Caribisch gebied. We hebben opzich het geld om het op te zetten en te runnen, maar met Vincent en Roberto aan boord zouden we onze plannen naar een hoger niveau kunnen tillen.

‘Shit, het spijt me echt.’ Ik bal mijn vuisten en schud mijn hoofd. Ik kan niet geloven dat ik die afspraak echt compleet vergeten ben. Ik kan me niet eens herinneren dat ik het moest onthouden, bij wijze van spreken.

‘ja, ik zorg er wel voor dat je hier spijt van krijgt. Luister, Gabriel...’ Vincent kijkt streng en ik weet dat hij geen grapje maakt. Hij accepteert geen smoesjes zoals dat ik nog steeds rouw om een meisje dat ik tien jaar geleden al heb verloren. Hij noemt me ook bewust bij mijn volledige naam om te laten zien dat het menens is. ‘We hebben vanochtend jouw taak opgevangen, maar als dit nog een keer gebeurt, gaat de deal niet door.’

‘Kom op, man, verdomme.’ Ik grimas. Dat bedrijfsidee is het fucking enige dat me nog op de been houdt. Ik kan dat niet kwijtraken.

‘Gabe... Ik weet niet wat je denkt dat dit is, maar ik ben klaar met je onzin. Jij hebt deze plek en ik heb mijn eigen zaakjes. Ik heb niet per se behoefte aan een onbeduidende hotelketen, oké.

We zien elkaar morgen om negen uur en als je weer niet komt opdagen, ben ik weg.'

Dat is zijn definitieve antwoord en ik weet dat ik hem niet kan ompraten.

Hij werpt me een strenge blik toe en vertrekt. Salvatore blijft achter. Hij is de loyale broer die blijft, altijd klaarstaat voor iedereen. Altijd klaarstaat voor mij. Het hart van onze familie, bij gebrek aan een beter woord. Want deze man is net zo meedogenloos als ik, met een nog slechter humeur dan het mijne.

Hij kijkt me aan met dezelfde blik die Vincent toonde.

'Ben jij er ook klaar mee?' vraag ik, om de stilte te doorbreken, want er zijn al een paar seconden verstreken waarin hij waarschijnlijk aan het beslissen is of hij mijn hoofd eraf wil hakken of niet.

'Ja. Ik ben er ook klaar mee, Gabe, als je morgen alle plannen wéér in de war schopt. Het is niet de eerste keer dat je me zomaar laat zitten, maar het is wel verdomme wel de laatste keer.'

Hij heeft gelijk. Ik heb hem een paar maanden geleden met een vergeten afspraak ook een miljoenendeal door zijn neus geboord, dus ja... hij staat in zijn recht.

'Ik ben er morgen echt bij,' beloof ik.

'Dat is je geraden. Zo niet, dan ben ik klaar met je.' Dat is veel sterker en harder dan wat Vincent zei: hij is echt klaar met mij.

Ik heb altijd een hechte band met Nick gehad, maar dat komt waarschijnlijk omdat hij mijn kleine broertje is en we op hem passen wanneer hij zijn geduld verliest en zichzelf in de nesten werkt. Salvatore is de broer die mij steunt.

Als hij fronst, voel ik iets anders. Het is de teleurstelling die ik bij hem zie. Zijn teleurstelling raakt me op de een of andere manier meer dan Mimi's woede.

'Ik snap het, Gabe. Ik snap verdomme waarom je je zo gedraagt, maar het is tijd om je eroverheen te zetten. Het is al langer tijd, anders raak je alles kwijt, inclusief de mensen om je heen.' Salvatore schudt zijn hoofd en laat me achter.

Ik kijk hem na en wil iets zeggen, maar er komt niets in me op. Iedereen heeft gelijk. Alles verliezen is een beangstigende gedachte.

Ik dacht eigenlijk dat dat al gebeurd was.

Ik ga op mijn rug liggen en staar naar het plafond. Ik moet haar loslaten.

Dat moet ik echt, want zelfs nu... zelfs nu zou niemand haar kunnen terughalen.

Zelfs na tien jaar zal dat nog steeds een bloedige oorlog ontketenen.

Dat is nog steeds de situatie, de waarschuwing die ik luid en duidelijk heb gekregen.

Ik móét Charlotte loslaten.

Het zou helpen als ik wist dat ze in orde was, maar ik weet dat dat niet zo is.

Hoofdstuk 3

GABE - TIEN JAAR GELEDEN

Ze zou gisteravond naar me toe komen, maar ze kwam niet opdagen.

Dat is nog nooit gebeurd.

Ze neemt ook haar telefoon niet op.

Niets. Mijn berichten, mijn telefoontjes, gewoon niets.

Toen ik vanmorgen wakker werd en zag dat er niets van haar was binnengekomen, raakte ik in paniek.

Ik kan een doorgedraaide klootzak zijn als het moet. Ik pik geen onzin van haar vader. Als hij ruzie over haar wil maken, dan maak ik verdomme ruzie met hem.

Dat is wat ik van plan ben als ik eenmaal bij haar thuis voor de deur sta.

Donny kan me niet stoppen als ik met Charlotte wil daten. Zelfs als ik haar moet ontvoeren en deze teringstad achter me moet laten.

Ik rijd haar oprit op, klaar voor de strijd. Maar... er is iets vreemds aan dat huis. Het gevoel wordt sterker als ik uit mijn auto stap. Er hangt een rare sfeer. Het voelt alsof er iets is gebeurd. De ramen staan allemaal open, net als de deur.

De voordeur staat zelfs wijd open. En verdomme, is dat een kogelgat?

Als ik dat eenmaal zie, ren ik naar binnen en hoor ik gesnik. Of kreten van wanhoop zijn waarschijnlijk een betere omschrijving.

Het komt uit de woonkamer. Als ik daar naar binnen stap, zie ik Donny en Marie, zijn vrouw, allebei op de grond knielend terwijl ze elkaar vasthouden en huilen.

Cordelia zit in de luie stoel en staart voor zich uit. Haar gezicht is opgezwollen. Haar ogen zijn rood en vlekkerig.

Ik loop verder naar binnen en ze kijken me aan, maar niemand zegt iets. Ik open mijn mond om iets te zeggen, maar mijn blik valt op een enorme vlek in het tapijt.

Bloed.

Dat is bloed.

‘Wat is hier in godsnaam gebeurd?’ vraag ik.

Ze kijken me alleen maar aan. Donny lijkt niets te kunnen zeggen en Marie is ontroostbaar.

Cordelia staart me alleen maar aan met haar lippen lichtjes geopend, alsof ze iets wil zeggen maar dat niet kan.

‘Hallo! Vertel me verdomme wat er is gebeurd!’ brul ik.

Ik loop naar Cordelia toe, omdat zij mij volgens mij het beste te woord kan staan.

Ze deinst terug als ik voor haar neerhurk. Mijn strenge blik maakt haar duidelijk dat ik het serieus meen en ze me beter niet kan laten wachten op een antwoord.

‘Wat is er in godsnaam gebeurd? Wáár is Charlotte?’

‘De... Lucca. Antonio De Lucca.’ mompelt ze, en ik word door angst overvallen.

Die naam. Dat is al genoeg. Antonio De Lucca. Net zo erg als de naam Antonella, maar nóg erger omdat die familie bij de ouderwetse *Cosa Nostra* zit en iedereen weet dat Antonio De Luca een man is met wie je geen ruzie moet zoeken. Niemand in die familie is trouwens iemand met wie je ruzie moet zoeken.

‘Wat is er met Antonio?’

‘Hij heeft haar meegenomen...’

Verdomme!

Nee.

Née.

Charlotte...

Nee...

‘Wat... wat zeg je nou? Waarom zou hij dat doen? Waarom zou hij dat in godsnaam doen?’

‘De schuld. Hij heeft mijn broers en abuelita vermoord vanwege een of andere uitstaande schuld. Daarna heeft hij mijn zus meegenomen.’ Haar stem is zo zacht, als een fluistering van wat er nog over is van haar ziel. Zo zwak dat hij spookachtig klinkt, bijna niet echt, en ik schud mijn hoofd omdat ik weiger te geloven dat het waar is.

Het is allemaal vreselijk. Ik denk dat het te maken heeft met Donny’s financiële situatie. Ik had gewoon nooit gedacht dat hij zo dom zou zijn om zaken met Antonio De Lucca te doen.

Ik draai me om en staar naar Donny, die is opgestaan. Ik ren op hem af en sla hem recht in zijn gezicht. Hij struikelt achterover op de grond en houdt zijn gezicht vast terwijl het bloed uit zijn neus spuit. Marie schreeuwt en Cordelia begint te huilen.

‘Verdomme, Donny... verdomme... verdómmme,’ roep ik. ‘Ik zou je moeten vermoorden.’

‘Ik heb dit nooit zo bedoeld. Die klootzak heeft mijn kleine meisje meegenomen.’ Hij steekt zijn handen op om zichzelf te beschermen en deinst voor me terug. ‘Ik heb dit nooit zo bedoeld. Ik heb niets verkeerd gedaan.’

Wat hij verdomme wél verkeerd heeft gedaan, is bij Antonio’s zaakjes betrokken raken. Dat was een verkeerde beslissing.

‘Wanneer is dit gebeurd?’

‘Vanmiddag.’

‘Niemand heeft me gebeld!’

Maar natuurlijk niet. Hij zei tenslotte dat ik bij Charlotte weg moest blijven.

Ik kijk naar Marie terwijl een traan over mijn wang rolt. Haar ogen spreken tot me, hoewel ze vol tranen staan. Ze wist die avond lang geleden al (toen haar man ergens de kracht vandaan had gehaald om me te bedreigen) dat ik niet van plan was om te stoppen wat ik met hun dochter had.

Ze weet ook wat ik nu ga doen.

Het is het enige wat ik kán doen.

Ik loop zonder iets te zeggen naar buiten en bel Frankie. Hij zal Vincent en de anderen om hulp vragen. Frankie is de oudste en hij is pa’s rechterhand. *De capo* van onze familie. Hij zal me helpen, hoe gek ik ook ben om te denken dat ik Charlotte terug kan krijgen van Antonio De Lucca. Ik moet het proberen.

Ik moet wel.

* * *

Een uur later staan we voor Antonio's huis, maar er is niemand. Hij woont in Glencoe in een groot herenhuis dat meer op een paleis lijkt, maar er is niemand te bekennen. Geen teken van leven. Alsof hij nooit heeft bestaan.

Het maakt me woest.

Ik ben hier met al mijn broers: Frankie, Vincent, Salvatore en Nick, en hoewel we er net zo sterk uitzien als altijd als we samen zijn, maken de jongens zich zorgen. Antonio De Lucca is niet zomaar iemand.

Niemand hoeft me te vertellen dat we vragen om problemen door alleen maar naar hem op zoek te gaan. Dat weet ik. Ik weet ook dat als Frankie niet een beetje levensmoe was, we hier waarschijnlijk helemaal niet zouden staan.

Geen van mijn broers staat hier honderd procent achter, maar ze zullen me wel helpen. Ze gaan me helpen omdat ze weten hoeveel ik van Charlotte houd. Bovendien: als ze me niet helpen, ga ik in mijn eentje op pad en word ik waarschijnlijk vermoord.

Ze staan aan mijn zijde om me te steunen als er problemen zijn.

We laten het huis achter ons en checken de plekken waarvan we weten dat Antonio er vaak is, maar vinden niets.

Het is duidelijk dat er meer aan de hand is dan ik dacht. Hij heeft Chicago verlaten...

Waarom?

We staan nu bij de haven, bij een pakhuis waarvan we weten dat hij het gebruikt. Toen we hier aankwamen, zwegen de arbeiders tegen ons. Niemand wilde met ons praten, wat

opvallend is. Een groep Giordano's die vragen stelt over iemand is een serieuze zaak. Als een Giordano je een vraag stelt, kun je maar beter antwoorden als je je leven liefhebt. Het enige wat echter nóg belangrijker is, is als je door een De Lucca wordt gewaarschuwd om je mond te houden.

Dat heeft nog meer gewicht als die man Antonio De Lucca is, praktisch het hoofd van de familie vanwege zijn meedogenloosheid.

'Gabe...' zegt Frankie nadat we het magazijn zijn uit gelopen. Zijn blik zegt genoeg.

Ik weet dat we op een doodlopende weg zijn beland. Misschien was het vanaf het begin al een doodlopende weg.

'Gabe...' zegt hij nogmaals, en ik staar hem lang en hard aan terwijl ik mezelf vertel dat ik niet mag instorten.

'Alsjeblieft, laten we gewoon blijven zoeken,' zeg ik. 'Ik kan niet toestaan dat die klootzak mijn meisje meeneemt. Dat kán ik niet.' Ik haat smeken. Het past niet bij mij, het is niet mijn stijl, maar voor haar zal ik mijn broer smeken.

Ik kijk naar hun gezichten en ze moeten mijn wanhoop zien. Salvatore is altijd stil, dus ik verwacht niet dat hij iets zegt. Vincent denkt echter dat hij de baas is, dus hij is altijd degene die met argumenten komt en onze gekke impulsieve acties in toom houdt.

Nick is de wilde broer. Ik weet zeker dat hij zijn jas en zijn wapen meteen heeft gepakt toen hij voor het eerst hoorde wat er was gebeurd. Hij is een stoere vent, net als ik, die zou sterven in een gevecht omdat hij zich niet laat kleineren. Door niemand.

Maar zelfs hij zegt niets.

Vincent stapt naar voren en legt een hand op mijn schouder.

‘We blijven zoeken.’ Hij knikt en zijn woorden verrassen me. Hij kijkt naar Frankie voor bevestiging en Frankie beaamt die uitspraak.

Frankie wil net iets zeggen als zijn telefoon gaat. Hij neemt op en ik kan het lage timbre van pa’s stem vanaf hier horen.

Het gesprek is kort en de donkere blik in Frankies ogen verraadt dat het geen goed nieuws is. Misschien heeft pa gehoord dat we als een dolle op zoek zijn naar Antonio, een lid van wat wij een moordenaarsfamilie noemen. Dat is eigenlijk wel de beste manier om de familie De Lucca te omschrijven.

‘Dat was pa. Hij wil dat we naar huis komen. Hij zegt dat het dringend is en dat we nú moeten komen,’ legt Frankie uit.

‘Dringend? Wat is dit nou? Pa belt nooit zomaar,’ merkt Nick op.

‘Hij klonk alsof hij het niet aan de telefoon wilde bespreken. Hij wil het er thuis over hebben.’ Frankies gezicht is streng en zijn donkerbruine ogen zijn gevuld met bezorgdheid.

We hebben allemaal ons eigen huis, maar “thuis” is het huis waar we zijn opgegroeid met pa en ma.

‘We gaan naar huis en komen terug, lichten de rest van de jongens op straat in om ons te helpen zoeken,’ verzekert Frankie me, en ik knik dankbaar.

Ik haat het om me zo hulpeloos te voelen. Ik haat het om me rot te voelen. Ik haat het om me nutteloos te voelen.

* * *

Zodra we thuiskomen, zie ik dat er duidelijk iets niet klopt. Er staan drie zwarte sedans op de oprit geparkeerd en twee op het gazon. Het is een kleinigheid, maar pa is erg kieskeurig over het gazon en bezoekers zouden nooit zomaar op zijn gras parkeren. Er zijn ook remsporen te zien.

Ik weet al dat wie hier ook is komen opdagen, geen vriend is. Het zijn zeker vijanden.

We gaan het huis binnen en ik zie dat ik gelijk heb. Er staan twee mannen bij de deur met machinegeweren. Mannen die ik niet ken, in het huis van mijn vader, dat normaal gesproken zwaar bewaakt wordt.

Er staan er nog twee voor ons, bij de ingang van de grote zaal waar we altijd vergaderen.

Frankie loopt voorop en wij volgen. Het voelt alsof ik het huis van iemand anders binnenloop, niet dat van mijn ouders.

Als we de hal binnenstappen, zie ik hoe de situatie is.

Antonio De Lucca staat naast mijn ouders en alle dienstmeisjes en bedienden die in het landhuis werken, staan tegen de muur aan hun linkerkant opgesteld.

‘Práchtig, verdomde fantastisch. Iedereen is er,’ roept Antonio luid. Hij gaat rechter staan met een houding die hem normaal de kop zou hebben gekost. Pa zal hem dit niet zomaar laten doen; er zál vergelding komen.

Dus onderdruk ik elke woede die ik voel en concentreer ik me op mijn gezond verstand.

‘Ik heb gehoord dat jullie naar mij op zoek waren,’ vervolgt Antonio met een brede glimlach op zijn afschuwelijke gezicht. Hij is een zieke klootzak en ziet er ook zo uit met dat litteken van een messteek over zijn wang. Ik vraag me af wie er dicht genoeg bij hem heeft kunnen komen om dat te doen. Misschien was het een van zijn eigen mensen of iemand die nog erger was dan hij.

Frankie kijkt me aan en geeft me toestemming om te spreken.

Ik stap naar voren en staar Antonio aan alsof ik de dood zelf ben.

‘Jij hebt mijn meisje meegenomen. Ik wil haar terug,’ antwoord ik.

‘Ach ja,’ spot hij. ‘Ik dacht al dat dit allemaal om een meisje zou gaan. Een heel mooi meisje, trouwens. De perfecte buit bij een mislukte zakendeal, met dat perfecte lichaam van haar. Ik ga er zeker van genieten om haar te neuken.’

Ik trek meteen mijn pistool. Het maakt me niet uit wie hij is als hij zó over mijn vriendin durft te praten. Ik schiet zijn lul eraf voordat hij aan neuken kan denken.

‘Jij klootzak. Vertel me gewoon hoe hoog schuld is en ik zal hem betalen. Ik betaal wel, wat het ook is.’ Ik weet dat als hij zo over de zeik is geraakt, de schuld miljoenen moet zijn. Dat is het soort geld dat Donny Revello rondpompt in zijn investeringen. Dat is tenminste het bedrag waar ik over hoorde. Het bedrag dat er was gestolen door zijn zakenpartner. Miljoenen. En ik weet dat De Lucca niet de enige is die genaaid is toen het misging.

Hij lacht en komt dichterbij me staan, maar blijft in het midden van de kamer.

Dan schiet hij zonder enige waarschuwing op Jono, onze butler. De kogel raakt hem in zijn hoofd en hij valt neer. Alle anderen gillen en ma begint te huilen. Pa slaat een arm om haar heen om haar te troosten.

‘Nee, nee... dit is het soort schuld dat niet kan worden terugbetaald. Dat kan gewoon niet. Niet met geld, in ieder geval. Niet met ook maar een cent van die seksclub van je, of van je rederij,’ zegt Antonio. Zijn wenkbrauwen trekken samen en hij ziet er bijna menselijk uit. ‘Zie je, mijn bróér was degene die de zakelijke relatie met Donny Revello heeft aangeknoopt en ik heb hem daarin gesteund. We zijn stinkend rijk, maar tien miljoen verliezen is genoeg om een deuk in onze portemonnee

te slaan én het vertrouwen van onze hooggewaardeerde klanten te verliezen. Het is ook genoeg om een man over de rand te duwen, vooral als dat geld toebehoorde aan een paar mensen met wie je geen ruzie wilt krijgen. Mensen die het dubbele van hun investering beloofd was vanwege de garanties van een zekere Donny Revello.’ Hij pauzeert om adem te halen en kijkt iedereen in de kamer aan.

‘Mijn broer leed al jaren aan depressies omdat hij allerlei zakelijke ondernemingen had die de een of andere manier nooit slaagden. Deze mislukte deal heeft hem de genadeslag gegeven. Hij heeft twee dagen geleden zelfmoord gepleegd. Eén kogel in het hoofd met het pistool van onze grootvader. Die kogel heeft mijn broer van me afgenomen. Allemaal vanwege Donny Revello en zijn verknipte manier van zakendoen.’ Antonio houdt mijn blik vast terwijl hij spreekt en hij komt dichterbij, maar komt niet echt in mijn buurt. Zijn ogen staan nu vol pijn. Hoewel ik die pijn snap en zijn motief begrijp, accepteer ik het niet.

‘Gecondoleerd met je verlies. Het spijt me dat dit jou en je broer is overkomen. Ik zal je de tien miljoen geven.’ Ik heb dat namelijk gewoon. Verdomme, ik heb zelfs méér. The Dark Odyssey is nu bijna een jaar open en we zwemmen in het geld.

Hij gromt, draait zich om en vuurt nog een schot af, dit keer op Sariah, onze chef-kok. Ze werkt al bij ons sinds mijn jeugd. Deze mensen hebben allemaal al vele jaren voor mijn familie gewerkt en ze zijn óók als familie voor mij.

Ik probeer mijn pijn te verbergen en mezelf in de hand te houden. Ik laat niet merken dat ik erdoor geraakt ben, ook al ben ik vanbinnen kapot. Twee doden door mijn schuld. Waar ben ik mee bezig?